

Nr. 5

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

9 oktober 1996

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECREET GOEDKEURING VERDRAG VERBOD CHEMISCHE WAPENS

RESOLUTIE INTERACTIE INFRASTRUCTUUR TUSSEN SCHOLEN EN VERENIGINGEN

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 5

Woensdag 9 oktober 1996
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Begrotingsstukken	
Indiening en verwijzing	1
Begrotingen	
Indiening en verwijzing	1
Ontwerpen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	2
Met redenen omklede moties	
Indiening	2
Verklaring van de Vlaamse regering	
Indiening	3
Verslagen	
Indiening	3
Voorontwerpen van decreet	
Indiening	3
Mededelingen van de Vlaamse regering	
Indiening	4
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	4
Samenstelling van een commissie	
Wijziging onder de plaatsvervangende leden	4
Ontwerp van decreet tot goedkeuring van het Verdrag tot verbod van de ontwikkeling, de productie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens en van drie bijlagen, ondertekend in Parijs op 13 januari 1993 – 358 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	4
Sprekers : de heren Freddy Sarens, verslaggever, Stefaan Platteau, Jef Sleenckx, Patrick Hostekint, Paul van Grembergen, Herman Candries en Luk Van Nieuwenhuysen, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en minister-president Luc Van den Brande	
Artikelsgewijze bespreking	12
Voorstel van resolutie van de heren Frank Creyelman en Felix Strackx betreffende de interactie op het gebied van infrastructuur tussen scholen en verenigingen - 317 (1995-1996) - Nrs. 1 tot 3	
Bespreking	12
Sprekers : de heren Kris Van Dijck, verslaggever, André Denys, Freddy Sarens, Felix Strackx, Johan De Roo, Paul Van Grembergen, Filip Dewinter, Gilbert Bossuyt, Joachim Coens, Ludo Sannen en minister-president Luc Van den Brande	

Regeling van de werkzaamheden	18
Bijlage	
Mondelinge vraag van de heer Herman Candries tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de inplanting van een loods voor de Zeedijk in Heist	20
Mondelinge vraag van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over particuliere opvanginstellingen in Brussel onder toezicht van Kind en Gezin	21
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting over de marginalisering van het huurdersbestand in de sociale woningbouw en bepaalde sociale gevallen die niet kunnen worden opgevangen	23
Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting over de bevoegdheid voor het vastleggen van de normen waaraan een woning inzake veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid moet voldoen	25

VOORZITTER : De heer Francis Vermeiren, ondervoorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.20 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Frank Creyelman, Norbert De Batselier, Nelly Maes, Christian Van Eyken : gezondheidsredenen ;

Jaak Gabriels : buitenslands ;

Yolande Avontroodt, Marc Olivier, Johan Weys : ambtsverplichtingen.

BEGROTINGSSTUKKEN**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende begrotingsstukken werden ingediend :

- Toelichtingen bij de middelen en de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1997
– 13 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.
- Administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1997
– 16 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

BEGROTINGEN**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende begrotingen werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1997
– 14 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.
- Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1997
– 15 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

ONTWERPEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1996 betreffende de erkenning van de televisiediensten
– 416 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Mediabeleid.
- Ontwerp van decreet tot erkenning en subsidiëring van musea
– 419 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

VOORSTELLEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer Felix Strackx houdende wijziging van het decreet van 7 november 1990 houdende vaststelling van het wapen, de vlag, het volkslied en de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap
– 412 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.
- Voorstel van decreet van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heren Jos Stassen en Chris Vandebroek houdende oprichting van een Vlaams Instituut voor Wetenschappelijk en Technologisch Aspectenonderzoek

– 413 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van mevrouw Nelly Maes c.s. betreffende het geweld en de repressie in Baskenland
– 409 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis betreffende het opstellen van een morele code voor Vlaamse exportsteun
– 410 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van de heer Pieter Huybrechts betreffende de opleiding en aanstelling van schoorsteenmeesters
– 420 (1996-1997) – Nr. 1
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

Indiening

De voorzitter : Het volgende voorstel van resolutie werd ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heer Steve Stevaert betreffende de nood aan een decretale regeling voor de organisatie van festivalactiviteiten, culturele happenings en andere openluchtmanifestaties
– 418 (1996-1997) – Nr. 1

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES

Indiening

De voorzitter : De volgende met redenen omklede moties werden ingediend :

- Met redenen omklede motie van de heren Marino Keulen en Francis Vermeiren tot besluit van de op 30 september 1996 door de heer Francis Vermeiren in commissie gehouden interpellatie tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de steeds nieuwe lasten die worden opgelegd aan de KMO's en de zelfstandigen
– 414 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van de heren Francis Vermeiren, Ward Beysen en Julien Demeulenaere tot besluit van de op 2 oktober 1996 door de heer Francis Vermeiren in commissie gehouden interpellatie tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de staat van de sociale woningen
– 415 (1996-1997) – Nr. 1.
 - Met redenen omklede motie van de heren Emiel Verrijken, Pieter Huybrechts en Christian Verougstraete tot besluit van de op 2 oktober 1996 door de heer Emiel Verrijken in commissie gehouden interpellatie tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de voorgenomen fusie van het Gemeentekrediet met het Credit Local de France
– 417 (1996-1997) – Nr. 1.
-

VERKLARING VAN DE VLAAMSE REGERING

Indiening

De voorzitter : De volgende verklaring van de Vlaamse regering werd ingediend :

- Verklaring van de Vlaamse regering betreffende de algemene maatschappelijke situatie en betreffende de krachtlijnen van de begroting 1997
– 10 (1996-1997) – Nr. 1

VERSLAGEN

Indiening

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag uitgebracht door de heer Kris Van Dijck namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid over het voorstel van decreet van de heer Ludo Sannen houdende wijziging van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijs-wetgeving
– 111 (BZ 1995) – Nr. 2
- Verslag uitgebracht door de heer Kris Van Dijck namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid, over het voorstel van resolutie van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis betreffende lessen in Esperanto
– 183 (1995-1996) – Nr. 2
- Verslag uitgebracht door de heer Dirk Van Mechelen namens de Commissie voor Mediabeleid, over het voorstel van decreet van de heer Leo Goovaerts houdende wijziging van artikel 52 van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995
– 288 (1995-1996) – Nr. 2
- Verslag uitgebracht namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid uitgebracht door de heer Kris Van Dijck over het voorstel van resolutie van de heren Frank Creyelman en Felix Strackx betreffende de interactie

op het gebied van infrastructuur tussen scholen en verenigingen

– 317 (1995-1996) – Nr. 2

- Verslag uitgebracht door de heer Freddy Sarens namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden over het ontwerp van decreet tot goedkeuring van het Verdrag tot verbod van de ontwikkeling, de produktie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens en van drie bijlagen, ondertekend in Parijs
– 358 (1995-1996) – Nr. 2
- Verslag uitgebracht door mevrouw Kathy Lindkens namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin over de hoorzitting over de Noorse Kinderombudsdienst
– 411 (1996-1997) – Nr. 1

VOORONTWERPEN VAN DECREET

Indiening

De voorzitter : De volgende voorontwerpen van decreet werden ingediend :

- Voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997 (VR 8/1996-1997).
 - Voorontwerp van decreet houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stede-bouw (VR 9/1996-1997).
 - Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 28 april 1993 houdende regeling voor het Vlaams Gewest van het administratief toezicht op de gemeenten (VR 10/1996-1997)
-
-

MEDEDELINGEN VAN DE VLAAMSE REGERING

Indiening

De voorzitter : De volgende mededelingen van de Vlaamse regering werden ingediend :

- Samenvatting van het maandrapport Financieel Management van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap per 31.08.1996 (Schatkisttoestand) ;
- Verslag 1995 over de uitvoering van het beheerscontract van de Vlaamse Milieuholding

Deze mededelingen van de Vlaamse regering liggen ter inzage op het Secretariaat van het Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Parlement, Afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummer 956, 963, 964, 966 en 984 ;
- Rolnummer 983.

SAMENSTELLING VAN EEN COMMISSIE

Wijziging onder de plaatsvervangende leden

De voorzitter : Voor de VB-fractie is in de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud de heer Frank Creyelman als plaatsvervangend lid vervangen door de heer Wilfried Aers.

ONTWERP VAN DECREET tot goedkeuring van het Verdrag tot verbod van de ontwikkeling, de productie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens en van drie bijlagen, ondertekend in Parijs op 13 januari 1993
– 358 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet tot goedkeuring van het Verdrag tot verbod van de ontwikkeling, de productie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens en van drie bijlagen, ondertekend in Parijs op 13 januari 1993.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Sarens, verslaggever, heeft het woord.

De heer Freddy Sarens, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren, in de commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden werd op donderdag 26 september 1996 het stuk dat hier ter tafel ligt, besproken en goedgekeurd. In zijn inleidende toelichting schetste de minister-president de ontstaansgeschiedenis van het verdrag. Vervolgens duidde hij aan welke doelstellingen het beoogt. Het verdrag heet het eerste multilateraal ontwapeningsverdrag met verregaande gevolgen te zijn. Onder andere beoogt het de algehele en definitieve uitschakeling van een volledige categorie van massavernietigingswapens en het verhinderen van elke mogelijkheid om chemische wapens te vervaardigen en te verwerven.

Dit wordt gerealiseerd door middel van een intensief verificatiesysteem, dat zowel militaire installaties als de chemische industrie omvat. Deze conventie verbiedt de ontwikkeling, de productie, de verwerving, de opslag en de overdracht van dergelijke wapens. Tevens wordt de verplichting opgelegd de bestaande voorraden te vernietigen. Om dit verdrag te controleren in zijn uitvoering wordt een Organisatie voor het Verbod op Chemische Wapens opgericht. Het verdrag bepaalt dat elke staat de noodzakelijke wettelijke en administratieve maatregelen moet nemen om te voldoen aan de verplichtingen die door het verdrag worden opgelegd.

Op 20 september 1996 werd het verdrag door 64 landen geratificeerd en door 160 landen ondertekend. Algemeen wordt dan ook aangenomen dat

Sarens

het in werking zal treden in de loop van maart of april 1997. De minister-president maakte vervolgens duidelijk dat ook het Vlaams Gewest in rechte betrokken partij is, met name omwille van de vergunningsregeling en de milieuwetgeving die van toepassing is bij de vernietiging van chemische wapens. De informatie betreffende de chemische nijverheid waarover het Vlaams Gewest beschikt, zal moeten worden aangewend bij de rapportering. Vlaanderen heeft bij dit verdrag overigens ook een groot symbolisch belang : denken we hier aan de gebeurtenissen rond Ieper in 1915.

Tijdens de algemene bespreking noemden heel wat sprekers, waaronder de minister-president, de vrije tribune van Minister Derycke in De Standaard van 14 september 1996, getiteld : Vlaanderen en Wallonië vertragen verbod op chemische wapens, geheel en al onterecht en misplaatst.

Uit de verdere bespreking bleek duidelijk dat het verdrag de algemene instemming van de commissarissen kon krijgen. Het kan een piloot-verdrag worden voor een verregaande algemene ontwapening, al dringen zich nog diverse verfijningen op. Tevens wordt de symbolische waarde van dit verdrag benadrukt. Een spreker beweert dat dit soort wapens voor de grootmachten nog nauwelijks militair nut heeft. Anderen wijzen op het gevaar dat ze worden gebruikt bij kleine conflicten, waarbij men vaak bij weerloze burgers het grootste aantal slachtoffers telt.

Er werden vragen gesteld over de situatie van de ondertekening en ratificatie. Welke landen hebben dit reeds gedaan ? Welke landen weigeren uitdrukkelijk ? Er werd verduidelijking gevraagd – en ook gegeven – over de betekenis van het verdrag in de federale rechtsorde.

Ten slotte werden een aantal inhoudelijke aspecten besproken. Ik vermeld de grote thema's : het probleem van de transfer van technologie en chemische stoffen naar de landen van de Derde Wereld ; de problemen met de effectieve controle op de naleving van het verdrag bij de ondertekenaars, maar ook bij terroristische groepen, of andere mogelijke gebruikers ; het omzeilen van het verdrag door het inzetten van zogenaamde mantellanden ; het probleem van de grijze zones in het verdrag ; de afdwingbaarheid van het verdrag ; de kosten van de implementatie en het ontbreken van een vergoedingsregeling voor individuele slachtoffers van chemische wapens.

Na deze bespreking werd het ontwerp van decreet bij unanimititeit, met 12 stemmen, aangenomen. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, eerst en vooral wil ik de heer Sarens bedanken voor zijn verslag van de commissie over dit belangrijke verdrag. De titel van het verdrag is veelzeggend : elk woord heeft een bijzondere betekenis en een bijzonder belang. Zoals de verslaggever al zei, heeft dit verdrag verregaande gevolgen. Het is een mijlpaal in onze geschiedenis. Onze fractie zal het dan ook met veel enthousiasme goedkeuren.

De verslaggever heeft ook gezegd dat er in de commissie enige emoties aan de oppervlakte kwamen naar aanleiding van artikel in de Standaard. Mijns inziens was dit artikel inderdaad onterecht en misplaatst. We willen het zo snel mogelijk vergeten.

Dit verdrag is natuurlijk niet perfect, maar het betekent wel een uitstekende start. Ik wil echter ook een aantal opmerkingen maken.

Ten eerste hebben wel 160 landen dit verdrag ondertekend en hebben 64 het geratificeerd, maar landen als Irak en Noord-Korea hebben het niet ondertekend. Dat is toch wel een teken aan de wand. De Verenigde Staten hebben het verdrag ondertekend, maar nog niet geratificeerd. Dit heeft te maken met problemen met Rusland. Tussen deze beide landen moet nog een aparte regeling worden getroffen. Ik hoop dat dit zo snel mogelijk zal gebeuren.

Ik heb ook een opmerking gemaakt over een probleem dat al dateert uit de tijd van de Koude Oorlog. De minister-president heeft daar zeer aandachtig naar geluisterd en een zinvol antwoord geformuleerd. Hij heeft me zelfs gelijk gegeven. Ik heb het hier over het probleem van de mantellanden. Tijdens de Koude Oorlog hebben we gemerkt dat sommige verdragen die door de belangrijke wereldmachten waren ondertekend, werden omzeild doordat die landen bepaalde acties lieten ondernemen door hun satellietstaten.

De toepassing van dit verdrag kan worden omzeild door de inzet van mantellanden. De minister-president heeft beklemtoond dat de enige oplossing erin bestaat het verdrag door een zo groot mogelijk aantal landen te laten ondertekenen en ratificeren. Op dit ogenblik werd het verdrag door 160 landen

Platteau

ondertekend en door 64 landen geratificeerd. Laten we hopen dat deze evolutie zich doorzet en dat dit verdrag de wereldorde ten goede komt.

Ook over de strafrechtelijke sancties bij overtredingen van het verdrag heb ik mijn ongerustheid uitgedrukt. De wetten en verdragen kunnen zeer mooi klinken, maar hebben geen enkele betekenis als overtredingen niet worden bestraft. Deze regel geldt in het algemeen, maar is zeer in het bijzonder van toepassing op het internationaal strafrecht. In het verleden konden we dit ondervinden bij de toepassing van de conventies van Genève. Ook hier loert dit gevaar om het hoekje.

In onze nationale en gewestelijke wetgeving is er de laatste tijd nogal wat te doen geweest over de schadeloosstelling van slachtoffers. Ook in het internationaal recht bestaat dit probleem. Het verdrag bevat een clause die voorziet in een collectieve schaderegeling voor schadelijdende landen. Zo kwam in het verleden ook een regeling tot stand voor de schade geleden in de Eerste Wereldoorlog. In mijn jeugd heb ik slachtoffers van chemische wapens uit deze oorlog ontmoet, die nooit een vergoeding hebben gekregen. Deze mensen leden aan zware astmatische aandoeningen, maar hebben nooit een schadevergoeding ontvangen. Dit is toch zeer schrijnend, vooral omdat later voor oorlogsslachtoffers van de Tweede Wereldoorlog en hun familie wel een regeling kon worden gevonden. Dit verdrag voorziet in een collectieve schaderegeling voor landen die het slachtoffer worden van chemische oorlogsvoering maar niet voor individuele slachtoffers.

Mijn laatste opmerking is van vormelijke aard. Uit respect voor onze moedertaal moet het mij van het hart dat er met de Nederlandse vertaling een loopje werd genomen. Deze vertaling is zo vrij dat de Franse en Nederlandse tekst van het verdrag niet steeds een identieke betekenis hebben. Ik betreur dat ten zeerste.

De voorzitter : Collega's, alvorens het woord te verlenen aan de volgende spreker, wens ik de aandacht erop te vestigen dat ons nieuwe reglement erin voorziet dat de verslaggever plaatsneemt naast de voorzitter en tot taak heeft er de voorzitter op te wijzen als sprekers in herhaling vallen. Deze regel beoogt een vlot verloop van de besprekingen. (*Vrolijkheid*)

De heer Jef Sleetckx : Wanneer men als derde spreker komt, kan men helemaal niets meer zeggen. (*Gelach*)

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, op mijn beurt wil ik de verslaggever namens de SP-fractie bedanken voor zijn uitstekend verslag.

Het verdrag inzake het verbod op chemische wapens kan een mijlpaal worden genoemd in de ontwapeningspolitiek. Er hoeft wellicht niet te worden herinnerd aan het trieste feit dat ons land tijdens de Eerste Wereldoorlog in Vlaanderen als eerste het slachtoffer werd van deze verschrikkelijke vorm van oorlogsvoering. De symbolische waarde van dit verdrag voor Vlaanderen kan dan ook niet genoeg worden benadrukt. Het verdrag bevestigt de doelstellingen en de beginselen van het protocol van 1925, maar is ook veel ruimer. Het protocol had alleen betrekking op het gebruik van chemische wapens, terwijl de onderhavige conventie eveneens de ontwikkeling, de productie, de verwerking, de opslag en de overdracht van dergelijke wapens verbiedt. Tevens wordt de verplichting opgelegd de bestaande voorraden te vernietigen. Het gaat hier derhalve om het eerste verdrag dat ertoe strekt een bestaand wapensysteem te bannen.

Bovendien wordt het begrip chemisch wapen in het verdrag zeer ruim omschreven, wat het omzeilen van de verbodsbepalingen onmogelijk moet maken. Ze omvat niet alleen de toxische stoffen als dusdanig, maar ook de munitie en andere inzetmiddelen die speciaal zijn ontworpen met het oog op hun gebruik als chemisch wapen.

Met betrekking tot de vernietiging van de bestaande wapens, is het voor ons land van groot belang dat in de definitie van chemische wapens een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de wapens die vóór en de wapens die na 1925 werden geproduceerd. De eerste categorie wordt voor de verificatie gelijkgesteld met chemisch afval en is daardoor onderworpen aan een soepeler verificatieregime. Dit heeft voor het wegwerken van de oorlogsmunitie in Poelkapelle een aanzienlijke vereenvoudiging van de procedures en een aanzienlijke besparing tot gevolg.

Niemand moet worden overtuigd van de noodzaak van deze conventie. Het desastreuze effect van chemische wapens op mens en milieu is overduidelijk. Ik verwijs naar de gevolgen van het gebruik van

Hostekint

sarin, mosterdgas – yperiet – en van de ontbladeringsmiddelen, die in de jaren zestig op zeer grote schaal werden ingezet in Zuidoost-Azië.

Chemische wapens zijn bovendien goedkoop en eenvoudig te produceren. Er is geen indrukwekkende technische kennis nodig om deze vaak moordende wapens te vervaardigen, wat ook hun aantrekkingskracht op een aantal derdewereldlanden verklaart. In deze context moet het Westen de hand in eigen boezem durven steken. De tijd dat chemische wapens onder het etiket van pesticiden werden verkocht aan ontwikkelings- en risicolanden ligt nog niet zo ver achter ons. Heel wat industrielanden leverden een groot deel van de Iraakse chemische wapens.

Nu blijkt dat het Amerikaanse leger op het einde van de Golfoorlog in Irak opslagplaatsen van scheikundige wapens heeft vernietigd. Daardoor werden waarschijnlijk meer dan 15.000 Amerikaanse soldaten blootgesteld aan het gifgas Sarin. Hoewel er nog steeds geen bewijzen zijn van het gebruik van chemische wapens tijdens de Golfoorlog was het opblazen van de opslagplaatsen voldoende om duizenden Amerikaanse militairen te besmetten. Dit heeft niet alleen gevolgen voor de soldaten zelf, maar ook voor hun kinderen.

Hiermee wordt de absolute noodzaak van deze conventie nogmaals bewezen. Een correcte toepassing van het verdrag moet ervoor zorgen dat het wereldwijd verhandelen en opslaan van chemische wapens niet langer mogelijk is. Om ervoor te zorgen dat de conventie geen dode letter blijft, moet België zoveel mogelijk andere landen aansporen om deze overeenkomst te ratificeren. Ook het Vlaams buitenlands beleid kan hierbij een rol spelen. Zo krijgt de conventie niet alleen een grotere morele kracht, maar ook een juridische afdwingbaarheid. Vooral landen die op het vlak van chemische wapens een reëel gevaar betekenen, zouden op relatief korte termijn op de lijst van ondertekenaars en vooral van de ratificerende landen moeten voorkomen. Ik denk hier in het bijzonder aan een aantal risicolanden zoals Irak, Syrië, Noord-Korea en Libië.

België heeft – door zijn oorlogsverleden – in de wereld een grote faam en reputatie op het vlak van vernietiging van chemische wapens. Die deskundigheid en die ervaring moeten volgens ons bij voorrang worden aangewend ten bate van de derdewereldlanden. Die hebben vaak aanzienlijke hoeveelheden van dit soort wapens, maar ze hebben

niet de middelen om ze te vernietigen. Het baanbrekend werk dat nu reeds door ons land wordt geleverd op het vlak van het onschadelijk maken van anti-persoonsmijnen in Zuidoost-Azië kan hierbij als voorbeeld dienen.

Tenslotte wil ik nog wijzen op de grote inspanningen die de Belgische regering de jongste jaren doet op het vlak van de ontwapening. De ontwapening in al haar facetten neemt vandaag inderdaad een centrale plaats in binnen het Belgisch buitenlands beleid. Ons land speelt op dat vlak een soort voorttrekkersrol, wat trouwens internationaal wordt erkend. Door de goedkeuring van het Verdrag op het verbod van chemische wapens, vandaag, in het Vlaams Parlement, wordt dezelfde pacifistische lijn doorgetrokken naar het Vlaams buitenlands beleid. Dit juichen we als socialisten uiteraard toe.

Als de ratificatie van dit verdrag al eens tot wrijvingen kan leiden met de federale minister van Buitenlandse Zaken, dan schrijven we die toe aan de complexiteit van de ratificatieprocedure van gemengde verdragen. Het is normaal dat hierbij een aantal kinderziekten moeten worden overwonnen. In ieder geval zal de SP-fractie deze overeenkomst met grote overtuiging goedkeuren omdat het een belangrijke stap is in de richting van ontwapening en duurzame vrede. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, mijn fractie zal deze conventie goedkeuren – we geven een principiële goedkeuring. Het is een opgelegde conventie, die eigenlijk van onderuit zou moeten groeien en internationaal een soort bekroning zou moeten krijgen.

Het is juist dat de pacifistische lijn in de buitenlandse politiek een aanhang krijgt. Geschiedkundig is deze lijn uit Vlaanderen afkomstig, het is geen Belgisch gegeven.

Voorts zal de controle steeds het grootste probleem blijven, en ook de wijze waarop de verschillende landen die ondertekenen inhoud zullen geven aan deze conventie.

Tenslotte kan men de conventie over de chemische wapenvoering en de chemische ontwapening niet los zien van de andere ontwapeningsbesprekingen in verband met kernenergie. Het ene houdt rechtstreeks verband met het andere. Er zou ook een verdere stap moeten worden gezet met betrekking

Van Grembergen

tot de kernenergie en de kernwapens. We weten dat India in dit verband dwars blijft liggen. Dit is geen onbelangrijk gegeven, aangezien het hier gaat om een staat met zeshonderd miljoen inwoners.

Mijn fractie zal de conventie dus principieel goedkeuren. De geschiedenis van de IJzer heeft ons geleerd wat chemische oorlogvoering inhoudt. Een andere reden om achter deze conventie te staan is de wijze waarop in Irak tijdens de laatste oorlogsperiodes chemische wapens werden gebruikt en nadien vernietigd met alle gevolgen vandien voor tienduizend Amerikaanse soldaten. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Candries heeft het woord.

De heer Herman Candries (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik wil niet in herhaling vallen maar ik wil toch eerst de verslaggever bedanken en feliciteren. Ook wil ik zeggen dat wij als fractie verheugd zijn deze conventie te mogen goedkeuren.

We hebben hier te doen met een historisch gegeven. Er is een tijd geweest waarin de scheikundige wapens – en dan denken we aan de Eerste Wereldoorlog – de bedreiging en de ontradingsmogelijkheid waren. Wij kunnen ons nu de vraag stellen of er wel een Tweede Wereldoorlog zou zijn geweest indien men de ontradingsmogelijkheid van de scheikundige wapens behouden had na de Eerste Wereldoorlog.

In ieder geval heeft men aan deze kant van de wereld in de Tweede Wereldoorlog geen scheikundige wapens gebruikt. Men was er dus bang voor. Pas daarna hebben deze wapens opgang gemaakt in zogenaamde lokale conflicten, met een zeer brutale toepassing en met onmeetbare gevolgen. Men heeft dit wapen dus gebanaliseerd. Het is even afschuwelijk en even onoriënteerbaar als de andere wapentypes die men heeft kunnen stoppen, met name de landmijnen. Ik ben van oordeel dat wij de vergelijking moeten trekken tussen het scheikundige wapen enerzijds en de landmijnen anderzijds.

Ik kom nu tot een moeilijk punt, met name de problematiek van de controle. Ieder van ons heeft thuis bommen die wij gebruiken voor huishoudelijk nut. Er zijn inderdaad heel wat scheikundige elementen die in het dagelijkse leven worden gebruikt en die kunnen worden misbruikt. Elk op zich kan dus een bom zijn. Daarom wil ik wijzen op het strenge toezicht dat er zal moeten zijn op het verfijnen van de controlemogelijkheden om het

onderscheid te maken tussen het goede gebruik van bepaalde middelen – ook scheikundige – en het misbruik ervan. Deze controle zal extreem moeilijk zijn. Er is dus een engagement van alle landen nodig om daarin eerlijk en oprecht te zijn. Dit is natuurlijk een zeer idealistische aanpak, maar ik ben van oordeel dat we de ondertekening van alle landen van de wereld moeten bevorderen om het gebruik van scheikundige producten te verbieden.

In ons land hebben we een grote knowhow ontwikkeld in deze context – de zogenaamde NBC-mogelijkheden zijn zeer goed uitgebouwd.

Rond de opslagruimte in Poelkapelle werd een industriële activiteit ontwikkeld. Ik geloof dat het nuttig zou zijn om die knowhow en technieken te gelde te maken. Dat klinkt misschien niet goed in deze context. Maar het lijkt me belangrijk om die kennis ter beschikking van de wereld te stellen. In vele landen komen soortgelijke problemen voor. We kunnen, gezien ons potentieel, meer doen dan alleen maar het wereldwijde initiatief ter beëindiging van het gebruik en misbruik van deze middelen te ondersteunen. De stemming over dit decreet staat ons toe om ook duidelijk te maken dat we in bepaalde gevallen onze wetenschappelijke en industriële knowhow kunnen ter beschikking stellen om de gevolgen van het opslaan van deze wapens in te dijken. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het ligt voor de hand dat ook mijn fractie dit ontwerp van decreet zal goedkeuren. We doen dat onder meer – het is hier reeds ettelijke keren gezegd – omwille van zijn symboolwaarde. Dit verdrag zou een einde moeten maken aan het tijdperk dat in Vlaanderen begon toen tijdens de eerste wereldoorlog yperiet werd gebruikt. We keuren dit ontwerp van decreet goed, ondanks enkele reserves die hier vanmorgen werden verwoord, en die de heer Van Overmeire ook in de commissie al had naar voren had gebracht.

Die bedenkingen slaan onder meer op de hypocrisie van verscheidene ondertekenaars van dit verdrag. Voor hen is chemische oorlogvoering niet meer echt nuttig, omdat het nu eenmaal een oncontroleerbaar gegeven is, dat ook in eigen rangen kwalijke gevolgen kan hebben. In dat verband kan ik verwijzen naar de besmetting van gebieden

Van Nieuwenhuysen

waar chemische wapens werden gebruikt. Onze reserves hebben ook betrekking op de moeilijkheden om effectieve controle op de naleving van het verdrag uit te oefenen.

Verder blijft er nog steeds gevaar uitgaan van twee risicogroepen. De eerste wordt gevormd door staten die het verdrag niet hebben ondertekend : Libië, Irak en Syrië. Enkele van deze landen hebben in het verleden al bewezen niet vies te zijn van het gebruik van chemische wapens. Een tweede groep bestaat uit de ongrijpbare terroristische organisaties. Ten slotte maken we ook enig voorbehoud bij de onduidelijke sanctionering van niet-naleving van het verdrag.

Om niet te veel in herhaling te vallen wil ik hier enkel nog ingaan op een aspect dat in de marge van de besprekingen van dit ontwerp aan bod is gekomen. Over de partijgrenzen heen werd wrevel geuit over het feit dat federaal minister Derycke in een vrije tribune insinueerde dat Vlaanderen en Wallonië de goedkeuring van dit verdrag hebben vertraagd. De minister-president heeft in de commissie meegedeeld dat hij deze minister een scherpe repliek heeft gestuurd. Hij heeft dit terecht gedaan. Ons inziens is er meer aan de hand dan zomaar wat ongenoegen van een federale minister over één of ander vermeend verdragingsmanoeuvre van de gewesten – en in ons geval, van Vlaanderen. Ik denk dat de minister duidelijk de bedoeling had om het imago van Vlaanderen te schaden, en om de Vlaamse verdragsbevoegdheid in een slecht daglicht te stellen. Dat is toch wel wat anders dan de kinderziekten waarover de heer Hostekint het had.

Het federale ministerie van Buitenlandse Zaken is en blijft nog altijd een Belgisch bastion. Dat heeft zich onder meer geuit in het feit dat de federale regering de ratificatie van het toch wel belangrijke Verdrag van de Unesco over het Werelderfgoed niet heeft meegedeeld aan de Vlaamse regering. Ik had graag vernomen, mijnheer de minister-president, of u van minister Derycke al een antwoord heeft gekregen op uw scherpe brief, en wat daar dan de tenor van was.

De voorzitter : Mevrouw Verwimp-Sillis heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, op het gevaar af in herhaling vallen, wil ik ook in naam van mijn fractie zowel de secre-

taris als de verslaggever bedanken voor het degelijke verslag van de vorige week in commissie gevoerde discussie.

De voorzitter : De verslaggever moet controleren dat men niet herhaalt wat in het verslag staat. In het verslag staat niet dat men de verslaggever bedankt, dus u valt niet in herhaling.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Ook wij zijn verheugd dat België dit verdrag over het verbod op chemische wapens nu zeer snel zal kunnen ratificeren. Op de top van Madrid van december 1995 hebben alle landen van de Europese Unie zich geëngageerd om deel uit te maken van de partijen die het verdrag oorspronkelijk hebben afgesloten. Dat zullen we op de valreep nog halen, wat toch goed is voor onze geloofwaardigheid.

Het voorliggende verdrag was in 1992 waarschijnlijk het meest haalbare. Het is zeker een stap in de richting van totale ontwapening, wat niet wegneemt dat op het vlak van de chemische oorlogsvoering verschillende verfijningen nodig zijn. Alleszins moeten de verplichtingen van het huidige verdrag zo nauwkeurig mogelijk worden nageleefd. Dat houdt in dat we de noodzakelijke wettelijke en administratieve maatregelen moeten nemen, samen moeten werken met andere staten, voor controle op de chemische industrie moeten zorgen, en een nationale autoriteit moeten oprichten voor contact met de Organisatie voor het Verbod op Chemische Wapens en met de andere aangesloten staten.

Ik druk de hoop uit dat België – en waar het bevoegd is ook Vlaanderen – een actieve rol zal spelen binnen de organisatie, actiever dan tot nog toe het geval was. Dit houdt in dat aan het verdrag een prijskaartje vastzit. Het mag gerust wat kosten. Daartegen hebben we geen bezwaar, maar bij de besprekingen in de commissie heb ik gevraagd naar een raming, hoe ruw en hoe onnauwkeurig die ook zou zijn. Het antwoord van de minister-president daarop was ontwijkend. Misschien kan het vandaag een beetje concreter. Door dit verdrag is het gevaar dat de conflicten worden uitgevochten met gifgassen, nog niet volledig geweken. Ik wil nog even stilstaan bij de impact van het verdrag op de chemische nijverheid. Ik begeef me dan op het terrein van de zogenaamde grijze zones van het verdrag.

In de eerste plaats worden we geconfronteerd met de dualiteit tussen de algemene verplichting en de stoffenlijsten. De algemene verplichtingen die door artikel 1 van dit verdrag worden opgelegd, wil ik

Verwimp-Sillis

even citeren. Ik citeer, de toetredende staten verplichten zich ertoe geen chemische wapens te verwerven. Einde citaat. In artikel 2 komen definities aan de orde. Chemische wapens worden daar omschreven als giftige chemische stoffen. Een verdere definitie maakt duidelijk dat een giftige stof iedere chemische stof is die blijvende of tijdelijke schade aan mens of dier kan veroorzaken. Zoals de heer Candries al heeft aangehaald, is dit een zeer brede omschrijving. Een enorm aantal chemische stoffen ressorteren immers onder deze definitie. Om de verificatie te vergemakkelijken, vinden wij ook een verificatiebijlage in de verdragtekst. Daarin verwijst men naar lijsten van stoffen. Enerzijds is er dus de algemene bepaling dat elke gevaarlijke stof verboden is. Anderzijds worden in de verificatielijst een aantal betwiste stoffen aangeduid. Deze lijst is echter allesbehalve exhaustief.

In de geïndustrialiseerde landen groeit een tendens om zich, wat de toepassing van het verdrag betreft, de ene keer te baseren op de algemene verplichting, en de andere keer, wanneer het hen beter uitkomt, de lijst als leidraad te nemen. We hopen dat België deze tendens niet volgt, en dat het de absolute voorrang verleent aan de algemene verplichtingen die ervan uitgaan dat giftige stoffen verboden zijn : dus alle giftige stoffen die blijvende schade aan mens of dier kunnen berokkenen.

Deze materie hangt samen met export en ontwikkelingssamenwerking. De heer Candries heeft hier ook al op gewezen. We rekenen erop dat België er mee op zal toezien dat de geïndustrialiseerde landen de ontwikkelingslanden op een rechtvaardige wijze zullen benaderen in verband met chemische nijverheid. Het verdrag mag niet gebruikt worden om de ontwikkelingslanden de broodnodige technologie te onthouden, maar al evenmin mag het verdrag gebruikt worden om ze op te zadelen met allerlei vervuilende industrieën en stoffen. Vanuit onze ervaring in het verleden met de spitstechnologische vondsten die bedrijven op dit punt durven te gebruiken, is enig wantrouwen op zijn plaats.

Een andere grijze zone is het politionele gebruik van deze chemische stoffen. Men noemt ze daar de oproerbestedingsmiddelen. U herinnert zich wellicht het met traangas uiteendrijven van studenten, het bevrijden van in vijandig gebied gestrande piloten met chemische middelen. Waar ligt in de Tsjetsjeense strijd bijvoorbeeld de grens tussen oorlog en oproer ? Al deze elementen blijven vaag in het verdrag. We moeten bijgevolg blijven werken aan een verfijning van de bepalingen.

Ook inzake landbouwchemicaliën bestaat geen controle. In Vietnam en recenter ook in Zuid-Amerika werd massaal gebruik gemaakt van ontbladeringsmiddelen. Een hele reeks chemische stoffen zijn dus niet typisch, maar kunnen ook als wapen aangewend worden. Misschien biedt het verdrag tegelijkertijd de kans om de chemische industrie op haar verantwoordelijkheid te wijzen en kunnen we de vraag eraan verbinden over het waarom van de productie van toxische stoffen. Bij de stof Agent Orange, het in Vietnam gebruikte ontbladeringsmiddel, blijft een welbepaalde vraag me plagen. Wat is überhaupt het nut van de productie van deze stof ?

Een ander gevaar dreigt inzake het terrorisme. Ook terroristische groeperingen halen hun basisproducten ergens, en dan denk ik bijvoorbeeld aan de recente aanslagen in de Japanse metro's. Tot daar mijn aanmerkingen bij het voorliggende verdrag.

Ik wil nog even aansluiten bij de idee van de heer Van Grembergen, toen hij vooropstelde dat het verbod op chemische wapens een stap naar totale ontwapening is. Inderdaad, het is een stap vooruit, maar er moeten nog andere stappen worden gezet. Denk maar aan de atoomwapens. Er is nu wel de, door bijna alle landen, geratificeerde teststop, maar we hebben nog lang niet alle kernwapens ontmanteld.

Misschien kan Vlaanderen daarin een extra stapje zetten, mijnheer de minister-president. Het is u niet onbekend dat in Kleine-Brogel – op Vlaams grondgebied – zich nog kernwapens bevinden. Misschien kan u stappen zetten bij de bevoegde overheden om die zo vlug mogelijk te laten weghalen.

Wat betreft de biologische wapens : het verdrag van 1972 is dringend aan actualisering toe. Misschien kunnen wij ook in die richting een signaal geven. Omtrent springtuigen en springstoffen, die toch ook wapens zijn of die als wapen kunnen gebruikt worden, moet het denkwerk vooralsnog beginnen.

En dan zijn er nog de onmenselijke wapens – waar haalt men de naam eigenlijk – zoals laserstralen en microgolven, waarover men nu pas regelingen begint te treffen.

Ten slotte, mijnheer de minister-president, wil ik even terugkomen op de reeds aangehaalde mythe. Het klopt inderdaad dat de Belgische soldaten en geallieerden in 1915 de eerste slachtoffers waren van een oorlogsvoering met giftig gas, maar zij

Verwimp-Sillis

waren niet enkel slachtoffer. Na die eerste aanval hebben ook de Belgische en hun geallieerde soldaten gifgassen gebruikt. Uit documenten blijkt zelfs dat bij de eindoffensieven in 1918 koning Albert weigerde troepen in te zetten tenzij met behulp van mosterdgassen, met behulp dus van chemische wapens. (*Applaus*)

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil op mijn beurt de verslaggever gelukwensen.

Voorafgaandelijk wil ik een nieuw element over de verslaggeving aanhalen. Ik weet niet of ik de heer De Vilder dan wel de heer Sarens moet gelukwensen. In de aanmelding van de verslaggeving stond immers vermeld dat de heer De Vilder als verslaggever dit verslag overmaakte bij de heer Sarens.

In de commissie heb ik uitdrukkelijk gezegd dat dit een belangrijk verdrag is. Mijnheer Van Grembergen, u hebt gelijk wanneer u zegt dat we er niet van onderuit bij betrokken zijn. Dat houdt natuurlijk verband met de chronologie en het feit dat we nu de mogelijkheid hebben om in de toekomst, ten gevolge van de afspraken van 1993 in de staatshervorming, op Europees vlak en op het vlak van de internationale samenwerking niet enkel mee kunnen praten, maar ook mee kunnen beslissen inzake multilaterale, bilaterale gemengde en een aantal Europese oriëntaties.

Ik denk dat deze behandeling aantoont dat we mettertijd een eigen Vlaams buitenlands beleid kunnen en moeten ontwikkelen dat zich uit in inhoudelijke standpunten. Ik ben echter ook van oordeel dat het belangrijk wordt in de toekomst om ons te bezinnen over die zaken die niet rechtstreeks tot onze bevoegdheid behoren. Hierover kunnen we de opinies verdiepen en versterken, en we kunnen er ook in het Vlaams Parlement over debatteren. Ik meen dat het belang van dit globaal verdrag – buiten het symbolische belang in de betekenis van menselijke betrokkenheid – niet ver van ons af ligt. Er is ten overvloede verwezen naar de afschuwelijke gevolgen van het gebruik van deze wapens in 1915. Wij moeten dus groot belang hechten aan het verdrag.

Ten tweede is er de inhoud zelf. Ik vind dat ik het ook van mijn kant moet benadrukken : het is een eerste multilateraal ontwapeningsverdrag met ver-

regaande gevolgen. Dit betekent echter niet – en ik deel hierover de mening van mevrouw Verwimp en anderen – dat inzake het gebruik van andere wapens dergelijke dwingende afspraken ook niet tot stand zouden moeten komen.

Het protocol van Genève van 1925 had alleen betrekking op het gebruik van chemische wapens, terwijl deze conventie slaat op de ontwikkeling, de productie, de verwerving, de opslag en de overdracht van zulke wapens. De inhoud van deze conventie is dus veel ruimer.

De controle op de naleving van zo een conventie is essentieel, dat hebben heel wat sprekers beklemtoond. De heer Candries had het over de controle zelf, de heer Platteau haalde het aspect van de zogenaamde mantellanden aan. Dit maakt allemaal intrinsiek deel uit van de uitvoering van het verdrag. De diverse instanties – het Comité, het Uitvoerend College, de Conferentie en de Uitvoerende Raad – staan daar borg voor. Wij zullen daar het onze toe bijdragen. De grote toetssteen voor de geloofwaardigheid ligt in elk geval op het vlak van de controle.

De heer Hostekint wees nadrukkelijk op de Belgische inspanningen om de afdwingbaarheid te vergroten. We moeten die verdienste kunnen toegeven.

De heer Van Nieuwenhuysen had het over de discussie met federaal Minister Derycke. Ik heb hierover mijn mening al geuit in de commissie. Ik heb hierover ook een brief geschreven. Een antwoord blijkt onderweg te zijn. Het is belangrijk dat beide niveaus van elkaar weten wat ze als essentieel beschouwen. Het Vlaamse niveau heeft in elk geval zo snel mogelijk gehandeld, meteen toen het verdrag een gemengd karakter kreeg. In een bepaalde fase van de procedure wordt vastgesteld of een verdrag zo een gemengd karakter heeft. Voor ons situeert dat gemengde karakter zich niet op het vlak van de defensie of de wapenbeheersing, maar wel op het vlak van de informatieplicht, onder meer ten aanzien van de chemische industrie. Daar ligt onze taak. Het federale niveau moet zich snel en voorzichtig op eigen terrein bewegen.

We proberen in elk geval om zo snel mogelijk uitvoering aan verdragen te geven. Daarom verheugt het me dat dit Vlaams Parlement vlot meewerkt. In de commissie werden nog heel wat verdragen behandeld, wat zeker op onze bereidwilligheid wijst. Laten we ervan uitgaan dat minister Derycke op het verkeerde been werd gezet. Welles-nietes-

Van den Brande

discussies brengen niets bij. Iedereen moet gewoon zijn werk doen.

Dit ontwerp van decreet is van groot belang. We zullen dan ook niets onverlet laten om het daadwerkelijk uit te voeren. (*Applaus*)

De voorzitter : De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot goedkeuring van het Verdrag tot verbod van de ontwikkeling, de productie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens en van drie bijlagen, ondertekend in Parijs op 13 januari 1993.

Enig artikel

Het Verdrag tot verbod van de ontwikkeling, de produktie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens en inzake de vernietiging van deze wapens en drie bijlagen, ondertekend in Parijs op 13 januari 1993, zullen volkomen uitwerking hebben.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 15 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Frank Creyelman en Felix Strackx betreffende de interactie op het gebied van infrastructuur tussen scholen en verenigingen
– 317 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 3

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van resolutie van de heren Creyelman en Strackx betreffende de interactie op het gebied van infrastructuur tussen scholen en verenigingen dat luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

– gelet op

1. het feit dat Vlaanderen zeer weinig investeert in schoolgebouwen ;

2. de behoefte van zowel het onderwijs als het verenigingsleven aan een degelijke accommodatie voor sport en cultuur ;

3. het feit dat sportclubs en cultuurverenigingen meer financiële middelen nodig hebben ;

4. het feit dat vele door de overheid gebouwde sportzalen door hun belijning voor alle mogelijke takken van sport bijna onbruikbaar zijn geworden ;

5. het feit dat scholen in Vlaanderen dikwijls over de nodige ruimte en de nodige accommodatie beschikken ;

– vraagt aan de Vlaamse regering initiatieven te nemen om de interactie op gang te brengen tussen scholen enerzijds en sport- en cultuurverenigingen anderzijds in verband met het gemeenschappelijk gebruik en de gemeenschappelijke aanleg van infrastructuur.

Door de heer Sarens, mevrouw Van Nieuwenborgh, de heren Sannen, Van Dijk en Keulen werd hierop een amendement dat luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

– gelet op het feit dat scholen vaak beschikken over geschikte accommodatie voor sportbeoefening en culturele activiteiten, die buiten de schooluren weinig wordt benut ;

– gelet op het feit dat verenigingen vaak kampen met een tekort aan dergelijke infrastructuur waarin zij hun activiteiten kunnen ontplooiën ;

– overwegende dat het stedelijk beleid beoogt het aanbod aan speelterreinen en accommodaties voor sport en cultuur te vergroten, vooral in kansarme buurten ;

– rekening houdende met de initiatieven van de werkgroep Open Schoolinfrastructuur ;

– er mee rekening houdende dat het medegebruik van schoolinfrastructuur een reeks problemen oproept die een oplossing moeten krijgen ;

– overwegende dat dit medegebruik een hoger maatschappelijk rendement kan geven aan de (mede)financiering door de Vlaamse Gemeenschap van schoolinfrastructuur en

Voorzitter

- wijzend op de belangrijke rol die de gemeenten hierbij kunnen spelen ;
- vraagt aan de Vlaamse regering om het medegebruik van schoolinfrastructuur door verenigingen, voor culturele en sportactiviteiten, aan te moedigen.

De bespreking is geopend.

De heer Van Dijck, verslaggever, heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren, de commissie besprak het voorstel van resolutie van de heren Creyelman en Strackx tijdens de vergadering van 19 september 1996. Met deze resolutie wensen de indieners in te spelen op de wederzijdse noden aan infrastructuur van scholen enerzijds en sport- en culturele organisaties anderzijds. Deze laatste organisaties vinden niet altijd de nodige infrastructuur, terwijl deze aanwezig is in scholen, waar ze slechts op bepaalde ogenblikken van de dag en de week optimaal wordt benut. Anderzijds wordt ook de bestaande sportaccommodatie niet altijd optimaal benut, terwijl sommige scholen door het tekort aan investeringsmiddelen niet over de nodige sportinfrastructuur beschikken. In deze resolutie wordt dan ook gevraagd dat de minister initiatieven zou nemen om een interactie op gang te brengen tussen scholen enerzijds en sport- en culturele organisaties anderzijds, met betrekking tot het gemeenschappelijk gebruik en de gemeenschappelijke aanleg van infrastructuur.

Een lid merkt op dat er in bepaalde gemeenten nu al wordt samengewerkt tussen scholen en het verenigingsleven, maar wijst er tevens op dat er bepaalde gevaren bestaan, in het bijzonder betreffende aangerichte schade, vandalisme enzovoort. Een ander lid meent daarop dat hiervoor verantwoordelijke opzichters kunnen worden aangesteld. De indieners menen echter dat niet alle scholen de samenwerking met het verenigingsleven gunstig gezind zijn. De minister verklaart ten slotte dat hij zich volledig kan inleven in de filosofie van dit voorstel van resolutie. Hij heeft uiteraard geen vat op de houding die de lokale overheden aannemen ten aanzien van het ter beschikking stellen van hun infrastructuur. Wat onderwijs betreft, deelt hij mee dat hij over deze problematiek al enkele maanden vergaderingen organiseert met afgevaardigden van de Koning Boudewijnstichting, Bloso, het Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid,

de Vlaamse Vereniging voor Steden en Gemeenten, de Stichting Vlaamse Schoolsport en de Bond voor Lichamelijke Opvoeding. De bedoeling is dat men tot een aanvaardbaar vergelijk zou komen inzake het ter beschikking stellen van infrastructuur tegen vergoeding. Ook een regeling inzake een mogelijke schadevergoeding en verzekeringen moet dienaangaande worden getroffen. De minister voegt er tevens aan toe dat naar aanleiding van de momenteel door hem gevoerde besprekingen ook overeenkomsten met niet-georganiseerden zoals senioren worden nagestreefd.

Een lid vraagt of eerder gestelde problemen, zoals het feit dat sommige basisscholen tijdens de schooluren geen zwembaden kunnen inrichten omdat de druk op de zwembaden te groot is, in het kader van dit voorstel ook kunnen worden opgelost. De minister is echter van mening dat dit probleem moet worden geregeld op gemeentelijk vlak. Hij is alleszins niet van plan om, als minister van Onderwijs, gelden ter beschikking te stellen voor de bouw van extra zwembaden. Het ongewijzigde voorstel van resolutie wordt tenslotte aangenomen met vier stemmen tegen één, bij acht onthoudingen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, de heer Van Dijck heeft in zijn verslag gesproken over een parlamentslid, zonder specifiek de naam te noemen. In het kader van de openbaarheid van de commissievergaderingen vind ik dat men tijdens de verslagen ook de namen van de betrokkenen moet vermelden.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer Denys, ik vond het gewoon een beetje vervelend om als verslaggever ook mijn eigen naam te moeten noemen. Alle namen worden trouwens duidelijk in het verslag vermeld.

De voorzitter : De heer Sarens heeft het woord.

De heer Freddy Sarens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik wil een verduidelijking aanbrengen omtrent het amendement dat we hebben ingediend.

Bij de stemming in de commissie heb ik me, samen met een aantal andere collega's, onthouden. De reden daarvoor is de volgende. We zijn het wel eens met de strekking van de resolutie. Er is inderdaad al geruime tijd een tekort aan infrastructuur voor allerlei soorten van verenigingen. Aan de andere kant is er wel heel wat infrastructuur aan-

Sarens

wezig in de scholen. Toch konden we de resolutie niet goedkeuren. In de tekst staan immers een aantal zaken waar we het niet mee eens zijn.

Daarom hebben we een initiatief genomen om de problematiek in een bredere context te plaatsen. Men probeert immers al geruime tijd deze problemen op te lossen. Ik verwijs naar initiatieven op gemeentelijk vlak, ik denk eveneens aan een aantal initiatieven vanwege de regering. De minister heeft trouwens verwezen naar het feit dat hij met de betrokken partijen overleg heeft gepleegd. Voorts werden ook een aantal inspanningen geleverd door de Koning Boudewijnstichting.

We hebben geprobeerd om al deze elementen te verwerken in onze nieuwe tekst. Mijns inziens is er dus geen enkel probleem. De strekking van de resolutie blijft behouden ; we hebben de problematiek enkel in een bredere context geplaatst. Ik verwijs hierbij naar de problematiek van orde en veiligheid, vandalisme, toezicht, enzovoort. Ik hoop dus dat alle parlementsleden dit amendement zullen goedkeuren.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, dit voorstel van resolutie is van zuiver praktische aard en beoogt tegemoet te komen aan de wederzijdse noden van het onderwijs en het verenigingsleven in Vlaanderen.

De duizenden Vlaamse sportclubs en -verenigingen hebben uitrusting en zalen nodig en uiteraard ook inkomsten. Honderden clubs, toneelgroepen en vrijetijdsverenigingen worden nu afgeleid naar de door de overheid gebouwde sporthallen en culturele accommodaties die op de piekuren overbesproken en vaak duur zijn. Omdat deze zalen door de overheid aan conciërges en caféhouders zijn uitbesteed, missen de clubs en het verenigingsleven veel inkomsten, die ze dankzij het gunstige fiscale statuut van een v.z.w. zelf zouden kunnen verwerven.

Een groot aantal zalen zijn door hun multisportieve karakter bovendien nagenoeg onbruikbaar geworden. Alleen al de vele lijnen maken van deze zalen een sportieve doolhof en de gebruikers raken er dan ook letterlijk en figuurlijk het noorden bij kwijt. Intussen liggen talloze schoolsportzalen er na de schooluren en in de weekends verlaten bij. De meeste sportclubs en -verenigingen zijn over het algemeen niet bij machte om bouwvergunningen

voor geschikte plaatsen te verkrijgen. Voor sport en recreatie is overigens niet zo veel plaats beschikbaar.

De scholen in Vlaanderen beschikken dan wel weer over voldoende ruimte voor gepaste accommodatie. Het ontbreekt hen echter dikwijls aan voldoende financiële middelen en ook aan de nodige motivatie. Via huurcontracten met bestaande grote sportclubs kunnen de scholen wel de nodige geldmiddelen aantrekken. Aan deze clubs kunnen ze dan ook de uitbating van het cafetaria, de huurverantwoordelijkheid en het toezicht toevertrouwen.

Duizenden Vlaamse scholen zouden inkomsten kunnen genereren via het vrije initiatief van samenwerking tussen beide sectoren. De Vlaamse bouwsector zou er wel bij varen en ook de verdere ontwikkeling van het Vlaamse sport- en cultuurleven.

Wij verzoeken dus de departementen Onderwijs en Cultuur om gezamenlijke initiatieven te nemen en zo een interactie op gang te brengen tussen het onderwijs enerzijds en het sport- en cultuurleven anderzijds met het oog op het gemeenschappelijk gebruik van de bestaande en de eventuele aanleg van nieuwe infrastructuur.

Onze resolutie beoogt een echte samenwerking en hiermee zetten we dus een stap verder dan het amendement dat zich beperkt tot het gebruik van de schoolinfrastructuur door verenigingen. We juichen alleszins toe dat de meerderheid een stap in de goede richting zet. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, ik betreur dat de bevoegde ministers niet aanwezig zijn op het ogenblik dat een aan hen gerichte resolutie wordt besproken. Ik ben overigens in het algemeen bijzonder ontgoocheld over de wijze waarop de Vlaamse regering de parlementaire initiatieven onthaalt.

De minister-president is weliswaar aanwezig maar zijn aandacht gaat niet naar deze discussie ; hij nam vanochtend deel aan de bespreking van een ontwerp van decreet dat zijn bevoegdheidsdomein betreft. Hem treft uiteraard geen verwijt. Hij kan natuurlijk niet alles opvolgen.

Toch wens ik mijn ontgoocheling uit te drukken. Zonder de discussie in de commissievergadering te hebben gehoord, heeft de vergadering van minis-

Denys

ters een njet uitgesproken. Dientengevolge steun ik de resolutie waarmee de leden van de oppositie in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden hun verdere medewerking weigeren als de houding van de Vlaamse regering niet verandert.

We hadden gehoopt dat de nieuwe politieke cultuur de Vlaamse regering ertoe zou hebben genoopt om ook parlementaire initiatieven van de oppositie te aanhoren alvorens er een oordeel over te vellen. Wij vragen niet dat de regering ze goedkeurt, maar verwachten wel luisterbereidheid. Met haar gebrek aan luisterbereidheid geeft de Vlaamse regering het slechte voorbeeld. Haar houding strookt niet met de nieuwe politieke cultuur.

De voorzitter : Ik laat opmerken dat minister Van den Bossche mij heeft gecontacteerd om te laten weten dat hij deze voormiddag onmogelijk aanwezig kan zijn. Hij heeft zelfs voorgesteld de bespreking in de loop van de namiddag te doen plaatsvinden, maar indien dit niet mogelijk zou blijken, had hij er geen bezwaar tegen dat de bespreking toch tijdens de ochtendvergadering zou doorgaan.

De heer André Denys : Ik dank u voor deze mededeling. Mijn andere opmerking is echter veel fundamentele.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, de heer Denys verwijst ongetwijfeld naar het kleine incident dat zich gisteren heeft voorgedaan in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.

Een aantal leden van de oppositie hebben erop gewezen dat de Vlaamse regering in een persmededeling standpunten heeft ingenomen naar aanleiding van het indienen van voorstellen van decreet. Ik heb gisteren duidelijk gezegd dat ik het normaal vind dat de Vlaamse regering overleg pleegt met het oog op het innemen van standpunten met betrekking tot ingediende voorstellen van decreet, maar dat het niet past dit in een persmededeling te verwoorden. De beslissingen worden uiteindelijk genomen bij de stemmingen in de plenaire vergadering. De leden van de regering hebben hierbij zelfs geen stemrecht. Zij zouden hun standpunt best niet openbaar maken in een voorafgaande persmededeling.

De heer André Denys : Ik ben het er uiteraard mee eens dat er overleg wordt gepleegd binnen de Vlaamse regering. Wanneer de Vlaamse regering zich ronduit uitspreekt tegen een voorstel van

decreet zonder de argumentatie te hebben gehoord, pleegt ze inbreuk op de politieke cultuur. Het verheugt me te horen dat de heer De Roo dezelfde mening is toegedaan.

De heer Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, ik heb alle begrip voor het feit dat de regering een beraadslaging houdt over de ingediende voorstellen van decreet. Het is echter niet behoorlijk dat ze hierover al een definitief standpunt inneemt, zelfs indien dit niet aan de pers wordt meegedeeld. De regering moet zich ervan bewust zijn dat de discussie zich op om het even welk ogenblik kan ontwikkelen in een richting die kan leiden tot een bijsturing van de standpunten. Het innemen van standpunten vóór het beëindigen van de discussie, is onaanvaardbaar.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, ik heb gisteren het debat gevolgd in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting. De heer Van Nieuwenhuysen, had overigens ook een voorstel van decreet ingediend. Ik wil erop wijzen dat de regering zich niet enkel heeft uitgesproken over voorstellen van de oppositie. De heer Decaluwé, een lid van de CVP, toonde zich evenmin gelukkig met de persmededeling van de Vlaamse regering.

Het volstaat niet akte te nemen van het protest dat vandaag – terecht – wordt geformuleerd. De fractieleider van de CVP sluit zich hierbij blijkbaar aan. Dit protest moet worden geofficialiseerd door middel van een opmerking van de voorzitter van het parlement aan de minister-president. Deze gedachtenwisseling volstaat niet. Het debat moet opnieuw worden gevoerd in het Bureau. Het Bureau moet in naam van alle partijen een beslissing nemen, die een officiële vorm krijgt in een schrijven van de voorzitter aan de minister-president.

De heer André Denys : Het innemen van een standpunt tijdens de plenaire vergadering is belangrijker dan het voeren van een debat binnen het Bureau. Ik stel vast dat hierover unanimité bestaat. Ik vermoed dat ook de SP het ermee eens is dat de Vlaamse regering moet worden terechtgewezen. Het parlementair initiatief moet ernstig worden genomen. Het is normaal dat er binnen de regering overleg wordt gepleegd over een voorstel, maar de eindbeslissing mag pas worden genomen na het beëindigen van het debat. Dit is een duidelijke vingerwijzing vanwege het Vlaams parlement aan de Vlaamse regering. Ik wil dit incident niet overdrijven, maar het mag evenmin worden genegeerd.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : U heeft voldoende uitleg gegeven, mijnheer de voorzitter, over de afwezigheid van minister Van den Bossche bij de bespreking van deze resolutie. De minister is en blijft natuurlijk ten volle beschikbaar.

De regering stelt zich haast per definitie terughoudend op bij de bespreking van resoluties of moties van aanbeveling. In wezen kan ze daarbij immers geen partij zijn. Ten tweede wens ik onder geen enkel beding een systeem tot stand te laten komen dat de bevoegdheden van de regering grondwettelijk beperkt. De regering kan dat trouwens ook niet ten aanzien van het parlement. Ik nam hetzelfde standpunt in naar aanleiding van de reglementswijziging en het al dan niet verplicht karakter van informatie aan het parlement. Ik heb daarover trouwens een aantal constitutionalisten geraadpleegd.

Wat is de essentie van de zaak ? We mogen ons niet eenzijdig tegen leden van de oppositie richten. Het getuigt van beleidshelderheid wanneer de regering haar standpunt of opinie over een voorstel geeft. De Vlaamse regering neemt echter niet de eindbeslissing, zeker niet in het nieuwe systeem waarin we, zolang we het mandaat van minister uitoefenen, niet langer een stemgerechtigd parlementslid zijn. Het parlement neemt de eindbeslissing. Dit is geen zaak van meerderheid tegen minderheid. Het is de essentiële regeling van de democratische werking. Ik aanvaard niet dat deze regeling onder het adagium van de nieuwe politieke cultuur op de helling wordt gezet. Dat zou de normale democratische verhoudingen tussen parlement en regering ontwortelen. Het is perfect legitiem dat een regering standpunten inneemt. Ik deel de mening van de heren Van Grembergen en De Roo dat het aangewezen is deze standpunten in het parlement te bespreken. Mag ik de zaak even omdraaien ? Wij vragen u als regering toch ook niet dat u ons voorafgaandelijk zou inlichten over uw standpunten ? *(Gelach)*

Het parlement heeft het prerogatief om het initiatief te nemen. Er zijn de grondwettelijke verantwoordelijkheden en de bijzondere verantwoordelijkheden van parlement en regering. Ik sta erop dat die basisregeling ook in de toekomst toegepast wordt, maar dat zorgt niet voor problemen wanneer het standpunt wordt bepaald in de commissie. Alleen de commissieleden stemmen nog. Vroeger stemde de regering nog mee over voorstellen van decreet. Het parlement bepaalt uiteindelijk of het

standpunt van de regering relevant is, u beslist erover of het voorstel van decreet uiteindelijk een decreet wordt.

Ik wou enige helderheid brengen en waarschuwen voor het te gemakkelijke gebruik van een zogenaamde nieuwe politieke cultuur.

De voorzitter : Collega's, ik wens even te reageren vanuit deze voorzittersstoel. Ik was gisteren getuige van de discussie en ik meen de mening van iedereen te mogen en te moeten vertolken.

De minister-president heeft terecht gezegd dat de regering geen rechter en partij mag zijn. Zowel de verschillende leden van de commissie, meer in het bijzonder die van de minderheid, maar ook van de meerderheid, als de minister hebben zich aangesloten bij het feit dat ze het incident betreurden. De minister-president en minister Peeters onderschrijven de stelling dat het beter is de visie van de regering kenbaar te maken in de commissie. Niemand heeft gisteren een andere stelling ingenomen.

De democratische werking van dit parlement heeft er veel bij te winnen. We waren van oordeel dat de werkwijze, die volgens de minister op een vergissing gestoeld was, eigenlijk niet kon. De heer De Winter vroeg een brief te richten aan de regering, maar ik denk dat deze discussie duidelijk genoeg is. De minister-president zegt vandaag dat de werkwijze, zoals opgesteld binnen de commissie, beter kan worden georganiseerd. Ik stel voor dat wij zonodig nog een discussie hebben in het Uitgebreid Bureau, maar dit incident wens ik echter gesloten te verklaren.

Ik stel voor dat de heer Denys terugkomt op de resolutie van vandaag.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik sluit me aan bij uw conclusie. Er liggen twee voorstellen van resolutie klaar – het ene in de vorm van een amendement, het andere is een oorspronkelijk voorstel van resolutie. Onze commissie heeft zowel het ene goedgekeurd als het andere mee onderschreven. Dat zullen we straks ook doen in de openbare zitting.

We vinden dat de opzet overeenstemt met ons voorstel om de schoolinfrastructuur beschikbaar te stellen voor sportactiviteiten en culturele activiteiten, dus voor de niet typisch schoolse activiteiten. De vraag die we ons stellen gaat niet zozeer over de inhoud van de resoluties of van het amendement, dan wel of de resolutie zoals ze voorkomt

Denys

volstaat om te verwezenlijken wat we allemaal wensen.

Ik heb daar mijn twijfels over. Ik heb de commissiebesprekingen niet bijgewoond, maar ik heb wel het verslag gelezen. In deze resolutie staat een naar mijn mening algemene verzuchting. Minister van Onderwijs Van den Bossche heeft gezegd dat hij op dit ogenblik een actie voert om mensen uit de sportwereld, zoals van Bloso, samen te brengen met mensen van het onderwijs om tot een gentlemen's agreement te komen. Via dit akkoord wil hij tegen vergoeding onderwijsinfrastructuur openstellen voor niet-schoolse activiteiten. Ik hoop dat dit gentlemen's agreement tot stand kan komen. Het gaat om een belangrijk onderdeel van een veel groter probleem. Het groter probleem – toegespitst op sport en niet zozeer op cultuur – is dat er vandaag heel wat problemen zijn rond de opleiding van jeugdsporters. De beschikbare infrastructuur van onderwijsinstellingen zou hier een hulp kunnen betekenen.

Ik zou willen vragen om niet alles toe te spitsen op één onderdeel. Het gaat om een probleem waaraan we op een meer geïntegreerde wijze moeten werken. Het sportbeleid is vandaag verspreid over drie verschillende departementen : het departement Cultuur en Sport, het departement Onderwijs en het departement Welzijn en Gezondheid. Het onderwijs behandelt hiervan slechts één aspect, namelijk de infrastructuur. Kunnen de leerkrachten lichamelijke opvoeding niet tot een samenwerking komen met bijvoorbeeld de sportverenigingen ? We willen het debat breed opentrekken en nagaan welke acties kunnen worden ondernomen om het vacuüm op te vullen op het gebied van de opleiding van jeugdsporters, dat is ontstaan door het arrest Bosman.

De VLD houdt een pleidooi om twee aspecten bij het debat te betrekken. Ten eerste moet er op het niveau van de centrale overheid een gecoördineerde en geïntegreerde samenwerking komen tussen de departementen Onderwijs, Cultuur en Sport, en Welzijn en Gezondheid. Ten tweede moeten we ook op lokaal vlak komen tot een samenwerking tussen de gemeenten, de sportclubs en het onderwijs. We mogen dit niet veralgemenen, maar ik ken gemeenten waar dit al gebeurt, ik denk bijvoorbeeld aan Zaventem. In onze partij hebben we hierover al gesproken bij de bespreking van ons voorstel voor decreet voor een beter sportbeleid. In de gemeenten waar dit nog niet gebeurt, moet er

sprake zijn van een dubbele aanpak : zowel op het centrale als op het lokale vlak.

De voorzitter : De heer Bossuyt heeft het woord.

De heer Gilbert Bossuyt : Er werd al denkwerk verricht om tot een samenwerking te komen tussen beschikbare mensen en verenigingen of gemeenten die iets willen organiseren. Hier doen zich een aantal problemen voor, niet alleen op technisch vlak maar ook op het niveau van de betaling van de betrokken mensen die ter beschikking worden gesteld. Ook in het kader van de werkgelegenheid zou het een goede zaak zijn om tot een bundeling te komen.

De heer André Denys : Dat is juist. Er zijn inderdaad technische problemen. Ik ben echter van oordeel dat zo'n problemen de maatschappelijke doelstellingen die wij allemaal nastreven niet in de weg mogen staan. Wij moeten die problemen kunnen oplossen. Ik houd dus een vurig pleidooi om een debat over dit onderwerp te organiseren. Dat debat moet in een bredere context geplaatst worden.

Onze conclusie luidt dus als volgt. De VLD zal beide resoluties goedkeuren. We hebben een voorstel van decreet ingediend. We hopen dat dit voorstel zo vlug mogelijk zal worden besproken. Op die wijze willen we een algemeen debat opstarten. Dat debat moet leiden naar de uitwerking van een globale aanpak. Daardoor moet wat vandaag beschikbaar is, via een betere coördinatie en integratie, ten dienste worden gesteld van een beter, maar niet duurder sportbeleid. (*Applaus bij het VB, de VLD en de VU*)

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Naar aanleiding van het betoog van de heer Denys wil ik hier benadrukken dat er mijns inziens nog veel werk inzake jeugdsport moet gebeuren. In de commissie voor Cultuur en Sport kunnen we daarover nog verder debatteren. U zegt dat het jammer is dat een en ander hier niet samen aan bod komt, maar we moeten toch inzien dat er twee soorten problemen zijn : de problemen van infrastructuurle aard, en het inhoudelijke probleem, dat met de sportbeleving te maken heeft.

Het is daarom goed dat we eerst inzake de infrastructuurle problemen een doorbraak proberen te forceren. De beschikbare accommodatie moet zo goed mogelijk gebruikt worden door de verschil-

Coens

lende sectoren die actief zijn op het terrein van het onderwijs, de cultuur en de sport.

Afgezien van deze resolutie stellen zich ook bijkomende problemen van opvolging en veiligheid. De problematiek van de jeugdbegeleiding, de begeleiding van trainers en van actieve sportbeleving is heel belangrijk, maar die problematiek verdient een aparte behandeling.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Er is geen tegenstelling tussen wat de heer Coens zegt en wat ik zeg. Er zijn moeilijkheden om een samenwerking tot stand te brengen tussen het onderwijs enerzijds, en het opstellen van de onderwijsinfrastructuur anderzijds. Met deze resolutie willen we die moeilijkheden overwinnen. Deze wens wordt hier geuit door de goedkeuring van die resolutie.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Ik wens nog iets te zeggen over het betoog van de heer Coens. Hij maakt een scheiding tussen beide elementen, maar de schoolinfrastructuur kan slechts optimaal voor de samenleving ter beschikking worden gesteld als die school zich zelf voldoende in die maatschappij heeft geïntegreerd. Een geïntegreerde aanpak is volgens mij essentieel om die infrastructuur optimaal te laten renderen.

Alle bijkomende problemen die u hier heeft vermeld blijven problemen zolang de school zich als een eiland ten opzichte van de rest van de samenleving gedraagt. In de mate dat de school zich als een

onderdeel van die samenleving gedraagt, zal men ook die problemen kunnen aanpakken. Het is erg moeilijk om de infrastructuurproblemen aan te pakken zonder een bredere, integrale visie te hanteren.

Ik deel bijgevolg volledig de bekommernis van de heer Denys, maar ik hoop dat de sport slechts een hefboom is om een veel grotere samenwerking met de samenleving, op het vlak van cultuur en samenlevingsopbouw, te realiseren.

De voorzitter : De bespreking is gesloten.

We zullen om 15 uur de hoofdelijke stemming over de resolutie en het amendement op de resolutie houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.00 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van donderdag 19 september 1996

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

– Mondelinge vraag van de heer Herman Candries tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de inplanting van een loods voor de Zeedijk in Heist

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller wijst erop dat de lokale afdeling van de Vlaamse Vereniging voor Watersport (VVW) een grote loods heeft ingeplant op het strand vóór de Zeedijk in Heist. Volgens de omwonenden, zo weet de vraagsteller, werd op geen enkel ogenblik hierover de nodige commodo en incommodo bevraging verricht. Het betreft nochtans een vast verankerde en bijgevolg permanente loods. Door de overdreven hoogte wordt een groot stuk zeezicht aan de omwonenden ontnomen. De donkerbruine kleur van de loods contrasteert bovendien op een ongelukkige wijze met de omgeving, in tegenstelling tot de strandkabines, die meestal wit geschilderd zijn. De vraagsteller heeft weliswaar alle waardering voor de activiteiten die de VVW in Heist ontplooit, maar betreurt dat men niet heeft gestreefd naar een betere integratie van de loods in de omgeving. Het is immers om uiteenlopende redenen belangrijk dat de Vlaamse kust haar aantrekkelijkheid behoudt, aldus nog de spreker.

In dit verband legt de vraagsteller de volgende vragen voor aan de minister : (1) welke regelgeving is

hier van toepassing ? (2) Welke procedures dienen er voor dit soort bouwaanvraag gevolgd ? (3) Verliep de inplanting van deze loods conform deze procedures ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister antwoordt dat het gebouw in kwestie, blijkens inlichtingen van de gemeentelijke diensten, opgericht werd op een terrein toebehorend aan het Vlaamse Gewest, dat in concessie is gegeven aan de gemeente. Het is de gemeente die het op haar beurt in concessie heeft gegeven aan de lokale VVW-afdeling. De huidige constructie vervangt reeds vroeger bestaande gebouwen op dezelfde plaats, die bestonden uit losse containers. Volgens de minister hadden de Afdeling Zeewezen Kust en de gemeente hiertegen naar verluidt in beginsel geen bezwaar, mede omdat het als een saneringsproject van een vroegere, nogal rommelige toestand kon worden opgevat . De minister wijst erop dat er in elk geval geen bouwvergunning werd verleend voor het gebouw in kwestie. Wel zou de gemeente reeds in juli 1996 de uitbater en de Dienst der Kusthavens hebben gecontacteerd, met het oog op het alsnog in te leiden bouwdoossier, in toepassing van artikel 45 van de stedenbouwwet. Op 6 september 1996 heeft de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen West-Vlaanderen het gemeentebestuur intussen verzocht om de wederrechtelijke toestand te laten verbaliseren. Op basis hiervan, en van de gegevens van het bouwdoossier, zal eerlang worden uitgemaakt of en in welke zin een specifieke herstellvordering uiteindelijk zal moeten worden geformuleerd, zo besluit de minister.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van donderdag 19 september 1996

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

– Mondelinge vraag van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over particuliere opvanginstellingen in Brussel onder toezicht van Kind en Gezin*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Mevrouw Brigitte Grouwels opent haar betoog met een verwijzing naar het julinumnummer van VMSI-Informatie, waarin een lijst werd gepubliceerd van de particuliere opvanginstellingen (POI) waaraan de Raad van Bestuur van Kind en Gezin in de loop van het eerste semester van 1996 een eerste attest van toezicht toekende. Ze drukt er haar verbazing over uit dat de acht Brusselse POI's die op die lijst werden opgenomen allemaal een duidelijk Franstalig profiel hebben, zoals onder andere al uit hun benaming mag blijken. Tevens wijst ze erop dat een korte telefonische steekproef uitwees dat het hier ook in de feiten om duidelijk Franstalige instellingen gaat. Zij bleken met name in de meeste gevallen niet in staat om iemand in het Nederlands te woord te staan, en bevestigden desgevraagd ook dat ze Franstalige instellingen waren.

Gezien enerzijds de grote werkbelasting die nu reeds op het personeel van Kind en Gezin drukt, en anderzijds de onmiskenbare nood aan een duidelijke profilering van de Nederlandstalige instellingen in Brussel, rijst onvermijdelijk de vraag waarom Franstalige instellingen in Brussel zich überhaupt bij Kind en Gezin kunnen aansluiten. Tevens vloeit hieruit automatisch de vraag voort welke eisen Kind en Gezin stelt inzake het taalgebruik in POI's, én welk toezicht het daarop uitoefent. De vraagsteller oppert dat het toch ondenkbaar is dat Kind en Gezin geen enkel middel zou hebben om zuiver Franstalige instellingen te weren.

Daarenboven lijkt het minstens onwenselijk dat het Vlaamse Kind en Gezin als "vluchthaven" zou dienen voor die, Franstalige, instellingen die geen erkenning kunnen verkrijgen bij het ONE (Office de la Naissance et de l'Enfance) van de Franse Gemeenschap.

In zoverre het daarnaast om echt tweetalige instellingen zou gaan wenst de vraagsteller ook te vernemen of er, voorafgaandelijk aan de attestering door Kind en Gezin, bepaalde eisen kunnen worden gesteld opdat de benaming van de POI ook in het Nederlands verstaanbaar zou zijn. Tevens wenst ze te weten welke garanties er kunnen worden ingebouwd om daadwerkelijk tweetalig personeel te hebben.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister wijst er vooreerst op dat het probleem van de particuliere opvanginstellingen in Brussel, net als diverse andere problemen in "taalgevoelige gebieden", bijzonder ingewikkeld en delicaat is, en zich derhalve niet zomaar leent tot een onmiddellijke oplossing.

Wanneer Kind en Gezin een aanvraag krijgt voor een attest van toezicht, dan handelt Kind en Gezin als overheidsinstelling deze aanvraag af. Alles dient derhalve te gebeuren volgens de vigerende regels.

In deze regels is echter geen enkel element vastgelegd met betrekking tot de taalproblematiek. Dit doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan het feit dat Kind en Gezin in bestuurszaken wel degelijk de taalwetgeving toepast. Dit betekent, onder andere, dat zowel de briefwisseling als de telefonische contacten met de bedoelde Brusselse POI's volledig in het Nederlands verlopen. Ook de inspectie voltrekt zich in het Nederlands.

Daarnaast dient eveneens opgemerkt dat de taalwetgeving als dusdanig in wezen niet kan worden toegepast op deze opvangvorm, aangezien het per definitie om initiatieven gaat die in de zuiver particuliere sfeer liggen. Noch de melding, noch het toezicht vormen voldoende grond om hen als overheid te kwalificeren. Zij kunnen derhalve noch direct, noch indirect, als overheidsinstellingen beschouwd worden. Op deze grondslag kan er derhalve geen enkel wettelijk bezwaar geformuleerd worden tegen het afleveren van attesten van toezicht.

Dit belet evenwel niet dat er kan gedacht worden om de anderstaligheid te hanteren als beoordelingscriterium – weze het dan samen met diverse andere – voor de pedagogische geschiktheid van de opvangpersoon.

De eerste attesten van toezicht worden overigens niet door de raad van bestuur van Kind en Gezin toegekend, maar wel door het bureau.

Met betrekking tot deze concrete dossiers werden de voorwaarden waaraan de particuliere opvanginstellingen moeten beantwoorden nagegaan. Kind en Gezin kan als dusdanig echter niet direct nagaan tot welke doelgroep de instelling zich richt, en evenmin welke de moedertaal is van de opgevangen kinderen. Kind en Gezin zou daarvoor trouwens ook niet de nodige tijd kunnen vrijmaken.

Het is wél juist dat Kind en Gezin, als Vlaamse openbare instelling, een opdracht heeft voor de Vlaamse Gemeenschap. Maar door de specifieke situatie in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest valt de lijn daar niet echt scherp te trekken, laat staan te controleren. Nergens is immers bepaald wat een Nederlandstalige of Franstalige instelling is. Een Franstalige benaming is hierbij op zich geen criterium. De voertaal van de ouders evenmin.

De minister geeft bij deze echter wel grif toe dat het gebruik van een ééntalig Franstalige benaming het risico van provocatie inhoudt voor Vlamingen in Brussel.

Het probleem vindt natuurlijk ook mede zijn oorsprong in het feit dat het ONE, de overheidsinstelling voor de Franstalige Gemeenschap, andere normen hanteert dan Kind en Gezin. De daar geweigerde particuliere initiatiefnemers richten zich in Brussel inderdaad soms tot Kind en Gezin.

De normen gelijk brengen kan derhalve het begin van een oplossing inhouden. Een dergelijke operatie kan echter niet voor dit doel alleen worden gehanteerd. Een aanpassing van de regelgeving ter zake dringt zich veeleer op in het kader van een algehele kwaliteitsverhoging met het oog op het welzijn van het kind. Zulks kan overigens aan de orde worden gesteld in het kader van de uitwerking van de beleidsdoeleinden die nu binnen Kind en Gezin aan de gang is.

Het komt de minister dan ook als voor de hand liggend voor dat Kind en Gezin in overleg zou treden met het ONE, teneinde na te gaan of binnen het tweetalige Brussels Hoofdstedelijk Gewest een werkbare oplossing mogelijk is. Hij zal dan ook de instelling hiertoe uitnodigen.

Afsluitend wenst de minister er echter nogmaals met klem op te wijzen dat de nu aangehaalde problematiek niet alleen toepasselijk is op Kind en Gezin. Eventuele voorstellen tot oplossing moeten dan ook ruimer zijn dan het loutere werkgebied van Kind en Gezin. Ze moeten ook op andere domeinen een oplossing bieden.

3. Repliek door de vraagsteller

De vraagsteller wijst erop dat deze problematiek geenszins mag gemengd worden met de problematiek van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, omdat het daar per definitie om Nederlandstalige instellingen gaat.

Het lid onderkent ook dat de bedoelde privé-initiatieven niet als dusdanig onder de taalwetgeving vallen. Hetgeen tot de conclusie leidt dat de op heden bestaande formele erkenningscriteria op zich niet voldoen in de specifieke Brusselse situatie. Zij stelt hierbij de vraag of er naast die criteria dan ook geen bijkomende positieve erkenningscriteria kunnen gehanteerd worden die in het bijzonder betrekking moeten hebben op de door het personeel gehanteerde taal, en op de wijze waarop de betrokken instanties zich naar buiten toe profileren.

Afsluitend wijst zij erop dat er een addertje onder het gras schuilt inzake het door de minister voorgestane denkspoor van harmonisering tussen Kind en Gezin enerzijds en het ONE anderzijds. Het ONE heeft nu immers als één van zijn erkenningscriteria het verlenen van een attest door de gemeente waar de POI gevestigd is. In zoverre dit criterium niet verlaten wordt, en ook van toepassing zou worden gemaakt op Kind en Gezin lijkt het niet ondenkbeeldig dat op het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest geen enkel Nederlandstalig initiatief een dergelijk attest zal kunnen verkrijgen van de door Franstaligen gedomineerde gemeentebesturen. Zij maant ter zake dan ook tot de grootst mogelijke waakzaamheid aan.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. Art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 2 oktober 1996

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

– Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting over de marginalisering van het huurdersbestand in de sociale woningbouw en bepaalde sociale gevallen die niet kunnen worden opgevangen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het sociaal huurbesluit werd de laatste keer aangepast op 29 september 1994. Daarbij werd terecht de nadruk gelegd op kansarme huurders, terwijl ook de inkomensgrens verder werd opgetrokken en geïndexeerd. Er wordt in talrijke studies vastgesteld dat het aandeel van de inkomensgroepen met een netto belastbaar inkomen beneden de 400.000 frank in de voorbije periode is gestegen en dat de doelgroep waarvoor de sociale huisvesting in het leven werd geroepen, wordt bereikt.

Daartegenover staat de vaststelling dat nieuwe initiatieven met een alsmaar stijgende basishuurprijs moeten starten. Het voorbije jaar bleek dat bij een aantal erkende vennootschappen bepaalde huurders de halve basishuurprijs betalen (de minimumgrens) en tegelijkertijd, als kansarme huurder, meer dan 1/60 van hun inkomen betalen, waardoor men tot een tegenstrijdige situatie komt.

Terzelfdertijd ziet men dat erkende vennootschappen met een hoofdzakelijk "arm" huurdersbestand meer en meer financiële problemen ondervinden. Het zogenaamde systeem van de communicerende vaten (betere huurders betalen voor arme huurders) dreigt dermate verstoord te worden dat onderhoud van het patrimonium met leningen moeilijker en moeilijker wordt. Tevens creëert men meer en meer gettobuurtten.

Bovendien blijkt uit de praktijk dat bepaalde sociale problemen niet kunnen worden opgelost, onder meer wegens de eigendomsvoorwaarde opgelegd in het sociaal huurbesluit. Deze voorwaarde scheidt bijvoorbeeld problemen voor éénoudergezinnen na echtscheidingen en voor bejaarde kandidaat-huurders.

Tenslotte wordt vastgesteld dat een gehuwd arbeidersgezin, waarvan beide partners een klein inkomen hebben, geen toegang meer krijgt tot een sociale huurwoning, maar anderzijds ook niet over de middelen beschikt om een eigendom te verwerven.

Toenemende fraude is een andere oorzaak van de toenemende gettovorming en het onder druk komen van het systeem van de communicerende vaten.

Omdat het einde van het jaar nadert (met onder meer de huurprijsberekeningen, vaststellingen van de basishuurprijs), heeft het lid enkele concrete vragen voor de minister.

1. Heeft de minister zicht op het aantal "sociale gevallen" dat geen toegang kreeg tot een sociale woning wegens de eigendomsvoorwaarde en is de minister bereid hieraan iets te doen om de mensen die echt in de problemen zitten toch te kunnen opvangen ?

2. In welke mate kan de minister maatregelen nemen om gettovorming te voorkomen en het systeem van de communicerende vaten te behouden ? Kan de minister onderzoek laten verrichten naar maatregelen om gehuwde arbeidersgezinnen in een ruimere mate kansen te geven op een sociale huurwoning ?

3. Welke maatregelen denkt de minister te kunnen nemen om de sociale fraude in te dijken ?

4. Op welke manier denkt de minister de discriminatie van gehuwde gezinnen tegen te gaan ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister stelt dat het beantwoorden van deze vragen een ruimer debat en tijdsbestek vraagt dan nu is toegekend. Hij beperkt zich dan ook tot enkele elementen van antwoord.

De inkomensgrenzen werden in 1994 inderdaad bij besluit verhoogd. Daardoor werd een opening gemaakt naar een ruimere categorie burgers die in aanmerking komt voor een sociale woning. In dit verband kan men zich de vraag stellen of het zin heeft de doelgroep voor sociale woningbouw verder te vergroten als het aanbod beperkt blijft. De inkomensbeperking is voor de minister dan ook een terechte voorwaarde en de inkomensgrens een goede grens.

Voorzitter

De vraagsteller heeft ook verwezen naar het doelgroepenonderzoek. De minister is tevreden met de resultaten van dit onderzoek : de doelgroep wordt nu beter bereikt. Het toont aan dat de objectieve criteria voor toewijzing van sociale woningen een effect hebben gehad.

Wat de basishuurprijs en het aandeel in het inkomen betreft, erkent de minister de samenhang met de financiële problemen van maatschappijen met een "armer" huurdersbestand. Hij stelt de vraag of – en hierover zou een debat ten gronde moeten worden gevoerd – er niet meer solidariteit tussen de huisvestingsmaatschappijen moet komen.

Aan de problemen ten gevolge van de eigendomsvoorwaarde is reeds gedeeltelijk tegemoet gekomen, in die zin dat kandidaten die in een echtschei-

dingsprocedure zijn verwickeld, kunnen inschrijven voor een sociale woning, maar dat de toewijzing pas gebeurt nadat de woning aan één van de echtgenoten is toegekend. Er blijven echter concrete problemen, bijvoorbeeld in het geval van onteigening. De huisvestingsmaatschappijen hebben de mogelijkheid om in dergelijke gevallen een afwijking toe te staan. Niet alle noodsituaties kunnen in de reglementering worden voorzien.

Inzake de maatregelen tegen sociale fraude, stelt de minister dat hij telkens reageert wanneer hem bepaalde gevallen worden gemeld en wanneer de klachten terecht zijn. De verantwoordelijken ter plaatse, en vooral de zaakvoerders van de maatschappijen, hebben de opdracht en de plicht wan-toestanden onmiddellijk te signaleren.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 2 oktober 1996

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

– Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting over de bevoegdheid voor het vastleggen van de normen waaraan een woning inzake veiligheid, gezondheid en woonbaarheid moet voldoen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

In de nieuwe huurwet staat dat de normen waaraan een woning wat betreft veiligheid, gezondheid en woonbaarheid moet voldoen, bij Koninklijk Besluit, dus door de federale regering, worden vastgelegd.

Nochtans is deze materie een bevoegdheid van de gewesten. De minister zelf heeft in dit verband reeds verwezen naar een uitspraak van de Raad van State, naar een decreet van het Waals Gewest over collectieve en eengezinswoningen en naar een ordonnantie van het Brussels Gewest over gemeubelde kamers, waarin normen betreffende de kwaliteit van woningen worden vastgelegd.

De federale minister van Justitie, de heer Stefaan De Clerck, stelt echter dat de Raad van State nog geen uitspraak heeft gedaan over woningen op de

private huurmarkt en dat het opleggen van normen een federale bevoegdheid is en derhalve bij KB kan gebeuren.

De vraagsteller wil daarom weten of het opleggen van normen voor veiligheid, gezondheid en woonbaarheid van woningen nu een federale of een gewestaangelegenheid is. Indien het een gewestelijke materie is, welke stappen heeft de minister reeds gezet om deze bevoegdheidsoverschrijding door de federale regering ongedaan te maken ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister antwoordt dat het om een gewestbevoegdheid gaat en dat hij al het mogelijke heeft gedaan om dit bevestigd te zien. De bepalingen van het ontwerp van nieuwe huurwet, waarnaar de vraagsteller verwijst, worden aan de Raad van State voorgelegd.

De federale overheid heeft reeds in 1991, bij het tot stand komen van de huidige huurwet, erkend dat het opleggen van normen voor veiligheid, gezondheid en woonbaarheid van woningen een gewestaangelegenheid is. Dit werd door de Raad van State in haar advies bij die wet onderstreept. De Raad van State bleef bij dit standpunt in haar latere adviezen bij andere reglementeringen.

De minister heeft dan ook vertrouwen in de uitspraak van de Raad van State en verwacht dat de federale minister van Justitie deze uitspraak zal respecteren.

– Het incident is gesloten.